

Když začne hořet začátek, bude i konec sežehnut v divokých plamenech.

Bylo by pošetilé psát o tom, co je zjevné. Co je zjevné, je však i mlhavé. Obrazy lze popisovat, ale padá na nás únava, ještě než se do toho pořádně pustíme. A přesto, deskripce může být poezí a poezie může být deskripcí. Neznámé ruce v tomto okamžiku drží knihu a ona je světem. Vesmírem z barevných zrněk. Pokud bychom zůstali pošetilými, dali bychom této knize účel evokovat a asociovat. Svět barev, svět rodinný, svět městský, variace všech světů tam venku a nás. My a svět, nic menšího není v sázce. Možná ovšem cítíte stejně jako já, že dnes už se nemusíme obhájit před světem tam venku, ale sami před sebou, nebo lépe před současným člověkem, který je v každém z nás. Ten paprsky zároveň pohlcuje i odráží, není černým, ani bílým, je živlem. Rád se skrývá i vystavuje na odiv. V knize se mísí a střetávají jeho odstíny. Jsou to vztahy člověka ke světu, ale zároveň vztahy světa k člověku. Nezáleží na tom, z jakého úhlu se na to díváme, neboť stěžejní je mnohopohledovost, jakási subverzivní a nenápadná rozpolcenost. *Nevím, kdo jsem, ale vím, když jsem deformován*, četl jsem. Nezbývá než souhlasit. Pravdou je vše a co pravdou není, pravdou bude, nebo bylo. Dnes ráno jsem viděl na zdi nápis *No future*. Ano, začátek konce je na dohled, ale zároveň cítíme velké množství energie, které šustí stránkami této knihy. Neustále, vybíjení a dobíjení je ona zacyklená magie, která jako mechanický strojek otáčí stránkami; a vytváří jejich obsah. V každém obraze se můžeme skrýt, v každém obraze se můžeme zjevit. Vlastnit znamená rozevřít a proniknout. Stáváme se obrazy více než kdy dřív. Obraz je ruka, které chceme podat ruku, zašedlá, třpytivá.

Není vlastně příznačné, že dříve obrazy ilustrovaly texty a dnes texty ilustrují obrazy? Loupala hrách a přitom myslela na moře.

Živote, pavučino nenápadného odporu, rozvlíni tě pavouk, který tiše leze v rohu mého pokoje.

Pokud bychom zůstali pošetilými, dali bychom této knize za cíl proměnit prázdnotu v přítomnost a přítomnost ve fascinaci. Taková fascinace minulostí je dobrou skrýš pro přečkání nudné a šedé přítomnosti. Vzpomněl jsem si na jedno léto na Žižkově, pach chca-nek a posprejované zdi, kráčel jsem zaprášenými a horkými ulicemi a ohroval nos. Z té vzpomínky teče pot a je rozpálená doběla. Když jsem se v tom sladkém bezčasném s nelibou zvědavostí díval do výloh nehtových studií, nevěděl jsem, že tohle je absolutno. Aspoň při pohledu zpátky. Ale lze se dívat jinak než zpátky? Když se nám začne stýskat po prázdnotě, začneme snít, a když sníme, sníme o bezčasném. Kniha, kterou drží neznámé ruce, je bezčasím, protože nevíme, kde končí minulost a začíná přítomnost. Vlastně vše, čas a my v něm, se stává nejistou a pomíjivou entitou. *Dokonalý chaos*, řekla mi jednou dívka a usmála se. Bylo to temné období, fotil jsem často mrtvé holuby. Mé oči k nim byly přitahovány jako magnety. Když holubi létají nad městem, vidí, že lidé nevědomky vytvářejí krásné a podivuhodné obrazce. Pak se stanou mučedníky rozpálených žižkovských asfaltů, na kterých jsem hledal neexistující stín. Štěstí za zvuku vteřin, smutek za vizí let. Intenzivně slyšíme pulz městského folklóru. Ve vzduchu je cítit melancholie: souhvězdí pohozených stromků. Už od třinácti vím, že po Vánocích skončí v malešické spalovně, i když někdo tvrdí, že je dostanou zvířátka v zoo.

Padaly drobné vzpomínky, chladily mě na tvářích.

Je zvláštní, jaké vlastnosti vzpomínky dostávají. Tvář jedné dívky si už dlouho nemohu vybavit, vzpomínka se ale nemůže zbavit tmavomodré a zrnité platiny. Příkladnějším její obraz. Podivné také bývá, když se nám některé pocity pojí s konkrétními místy, se kterými zdánlivě nesouvisí. A tak jsme navždy spojeni s jednou ulicí na Letné, kterou si přesně vybavuji, nejsem však schopen ji i přes opakované pokusy ve městě nalézt. Hranice paměti a imaginace je fatou morgánou. Obrazotvornost je sirénou, láká nás a mate, abstrahuje, rozpolcuje, kombinuje. Jejím časem nikdy není čas spojitý, ale čas fragmentární. Jsou to drobné přítomnosti, záhyby imaginace, vzdušné zámky. V nich je uchována přítomnost, která nás přežije. Každý den chodím kolem jednoho domu a pořád nevím, jaký pocit ve mně vyvolává. Moje chůze je vyměřena rytmem a tempem kroků, které jsou specifické. Říká se, že nikdo na světě nemá stejný styl chůze. Je to delikátní vyvážení drobných rysů, jež se obtiskuje v krocích, které sice neumíme popsat, ale rozpoznáme tím jednoho člověka od druhého. Knihou listuje také každý jiným způsobem. Dopředu, dozadu, zběžným i pečlivým způsobem. Dá se číst i tak, že ji nikdy neotevřeme. Kniha, kterou drží neznámé ruce, je soubor skulin k unikání. Je manifestem přítomnosti, která neexistuje. Nežijeme totiž v přítomnosti, nežijeme ani v přítomnostech, přítomnosti žijí nás. *Jsmo prázdné nádoby*, říká opilá dívka. Co je nám blízké, může být bližší, nebo nemusí být vůbec. Pošetilým cílem je živelná rozpolcenost. Jednoho dne jsem v knize zahlédl dívku s obličejem sfingy. Usmála se a zmizela. Zůstává sladký pocit zoufalství, pokaždé, když si vzpomenu na její přelud. Nejchutnější ovoce je to nepředstavitelné.

Co je pichlavé, to se rádo mívá.

Cesta je potem, odtékajícím vodopádem. Štavnatým ovocem podléhajícím hnití. Neustálá jízda vstříc slunci, ukrytému v jediném hrášku. V řízení je cosi erotického. Ruka na řadicí páce se přesouvá na žlutou sukni. Byl jenom kovbojem v igelitovém pytli, ale jel se sluncem o závod a neprohrával. Sukně je žlutým květinovým polem s horkým středem, únavné a živočišné horko. Usedá sem moucha a tře si přední nohy o sebe. Létá z planety na planetu. Zpočátku dobrodružství, pak nuda. Motor vrčí jako zvíře, které se dožije úsvitu nového světa, temného snu středověkých mnichů. Zastavil u zašedlého billboardu s kaktusy. Vzduch se skoro nepostižitelně zachvěl, míhaly se šustivé zvuky. Je slyšet začátek konce, pomyslel si. Podíval se do lůna žluté barvy. Horko a rozkoš, a najednou záplava barev a třpytivého blaha. Žlutá olizuje tvá chodidla a příjemně to pálí. Nadechuješ se nekonečně suchého pouštního vzduchu a nosem ti proudí mořská voda, slané štěstí se šíří nervy a cévami, tvá první vzpomínka. Rozhrnuješ blankytně modrý závoj, zpoza něhož na tebe šmátrá zašedlá ruka s hořící zápalkou. Pulzující červeno-zelená barva, vyprahlá krajina vydlážděná asfaltem, jako když jsi chodil medítovat do umaštěných kasin. Obloha mění barvu jako kaleidoskop, *cyan, magenta, yellow*. Padají červené slzy, opíjejí tě nasládlou vůní. Zelené kaktusy, ironické a přeživší, ty totémy asketismu se posmívají tvé vrávoravosti. Květy vyplavují lepkavou mízu stékající po stránkách knihy a tvých rukou, které ji drží. Jsou zde všechny múzy, ze všech stran a ze všech stránek. Začátek se spojuje s koncem, vzniká světelný kruh, otáčející se kolem tvé hlavy jako svatozář. Máš zavřené oči, ale vidíš vše. Nevidět je nemožné.